

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 7C/307/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111233638
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Olekšák
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2020:4111233638.26

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra sudcom JUDr. Marekom Olekšákom v spore žalobcu: F. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX/XX, XXX XX N., právne zastúpeného: JUDr. Pavol Gráčík, advokát so sídlom Farská 40, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Agroinštitút Nitra, štátny podnik, zastúpený: Advokátska kancelária Gabriel Orlík s.r.o. so sídlom Žitavanská 20, 951 93 Topoľčianky, IČO: 36 858 722, o zaplatenie 6.713,17 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietal.

II. Súd priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Nitra dňa 08.11.2011 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.713,17 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % p.a. zo sumy 6.713,17 eura od 01.07.2011 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že od žalovaného mal prenajaté nebytové priestory, pričom barový pult a barové zápultia ako hnutelné veci tvoriace predmet nájmu si nutne vyžadovali generálnu opravu, a to z dôvodu opotrebovanosti a zastaralosti. Žalovaného ako prenajímateľa písomne upovedomil o potrebe opravy, s čím žalovaný vyslovil súhlas. Dňa 31.05.2011 došlo k skončeniu nájmu výpoveďou nájomcu (žalobcu). Žalobca žiadal od žalovaného zaplatiť protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota vecí, ktorú mal v nájme, a to s poukazom na ust. § 667 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“).

2. Na preukázanie svojich tvrdení predložil súdu Predžalobnú výzvu zo dňa 15.06.2011, Faktúru č. 2011155 zo dňa 06.05.2011, splatnú 20.05.2011, Výpoveď k Nájomnej zmluve č. 42/2007-NR zo dňa 14.03.2011, Protokol k Zmluve č. 42/2007-NR zo dňa 13.05.2008, Zmluvu č. 42/2007-NR zo dňa 29.03.2007.

3. Súd vo veci vydal dňa 25.05.2012 Platobný rozkaz č. k. 9Ro/361/2011 - 23, ktorým zaviazal žalovaného na žalovanú sumu. Proti platobnému rozkazu však žalovaný podal odpor, v ktorom uviedol, že nárok žalobcu považuje za nedôvodný. Nepoprel, že so žalobcom uzatvoril zmluvu o nájme, ale uviedol, že na daný vzťah nie je možné použiť ust. § 667 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), keďže zmluva obsahovala dohodu, že nájomca na vlastné náklady zabezpečuje a znáša všetky opravy predmetu nájmu a pri generálnej oprave zmluva predpokladala dohodu na podmienkach v osobitnom protokole, ktorý bol medzi stranami sporu spísaný. Pre prípad, že by súd vyhodnotil nárok žalobcu ako dôvodný uplatnil si žalovaný hmotnoprávnu námietku spočívajúcu v jednostrannom započítaní pohľadávky, ktorá podľa neho vznikla tak, že žalobca ako nájomca v skutočnosti užíval väčšiu výmeru nehnuteľnosti (1.405,28 m²) ako bola prenajatá zmluvou (1.126,54 m²), a to vo výške 6.873,05 eura (čo zodpovedá žalovanej sume) ku dňu skončenia nájmu.

4. Po tom, ako súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, vydal dňa 05.02.2013 Rozsudok č. k. 7C/307/2012 - 56, ktorým žalobu zamietol a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

5. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, pričom trval na svojom nároku a žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací napadnutý rozsudok Uznesením č. k. 5Co/172/2013 - 76 zo dňa 29.01.2014 zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že žalobcov nárok v zmysle § 667 ods. 1 OZ je daný a súd prvého stupňa sa bude musieť zaoberať posúdením finančnej výšky nároku žalobcu ku dňu skončenia nájmu. Podľa Krajského súdu v Nitre, ustanovenie § 667 ods. 1 OZ upravuje možnosti vykonania zmien na prenajatej veci a sú v ňom upravené právne následky zmien vykonaných so súhlasom prenajímateľa v závislosti od toho, či sa prenajímateľ zaviazal na úhradu ich nákladov alebo nie. V § 667 ods. 2 sú upravené následky zmien vykonaných bez súhlasu prenajímateľa. V § 667 ods. 1 OZ je vyjadrená predovšetkým zásada, podľa ktorej zmeny na veci je nájomca oprávnený vykonávať len so súhlasom prenajímateľa. Formu na udelenie súhlasu OZ priamo neupravuje, a preto možno súhlas udeliť v akejkoľvek forme. OZ takisto nevyžaduje, aby bol súhlas udelený pred vykonaním zmien. Vzhľadom na to, že následky zmien nastanú až po ich vykonaní, možno zastávať stanovisko, že súhlas môže byť udelený tak počas vykonávania zmien, ako aj po skončení vykonaných zmien. V tomto prípade však závisí od prenajímateľa, či takýto súhlas dodatočne udelí alebo nie. V tomto odseku je vyjadrená aj ďalšia zásada, podľa ktorej ak prenajímateľ dal súhlas na vykonanie zmien, nájomca môže požadovať úhradu nákladov s tým spojených len v prípade, že sa na to prenajímateľ zaviazal. Pokiaľ ide o otázku, aké náklady a kedy môže nájomca od prenajímateľa požadovať, je rozhodujúci predovšetkým obsah zmluvy. Ak zmluva túto otázku neupravuje, nároky nájomcu na úhradu nákladov vynaložených na vykonanie zmien závisia od toho, či sa prenajímateľ zaviazal uhradiť náklady vynaložené na vykonané zmeny alebo nie. Ak sa na to prenajímateľ zaviazal, nájomca je oprávnený požadovať úhradu nákladov až po skončení nájmu po odpočítaní znehodnotenia zmien, ku ktorému v medziobdobí došlo v dôsledku užívania veci. Zákon vychádza z toho, že zmeny slúžili predovšetkým nájomcovi, a preto má prenajímateľ uhradiť iba tie náklady, ktoré viedli k trvalému zhodnoteniu veci. Odpočítanie znehodnotenia zmien, ku ktorému v medziobdobí došlo v dôsledku užívania veci, je preto opodstatnené. Iná je situácia, ak prenajímateľ síce súhlasil so zmenou, ale nezaviazal sa na úhradu nákladov. Vtedy nájomca po skončení nájmu môže požadovať iba protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota veci. Je to obdoba nároku z bezdôvodného obohatenia, ktorý však možno uplatniť až po skončení nájmu. Právne následky vykonaných zmien na najatej veci si nemožno zamieňať s následkami nájomcom vynaložených nákladov pri oprave najatej veci, pokiaľ opravu neurobil prenajímateľ, hoci to bola jeho povinnosť. Následky takto vynaložených nákladov sú upravené v § 699 OZ. Ustanovenie § 667 ods. 1 OZ je svojou konštrukciou zjavne ustanovením dispozitívneho charakteru a pripúšťa teda odchylné dojednania; je tu potrebné v čo najširšej miere rešpektovať slobodnú vôľu účastníkov súkromnoprávneho vzťahu dohodnúť sa inak. Účastníci nájmovej zmluvy sa preto môžu platne dohodnúť, že sa nájomca vzdáva práva na protihodnotu toho, o čo sa jeho pričinením zvýši hodnota prenajatej veci (§ 667 ods. 1 posledná veta OZ), pričom takéto dojednanie musí byť v nájmovej zmluve výslovne uvedené. Takúto dohodu nemožno považovať za neplatnú ani podľa ust. § 574 ods. 2 OZ. Ak sa v zmluve o nájme nebytových priestorov účastníci dohodli, že „pri ukončení nájmu nemá nájomca právo na náhradu vynaložených nákladov na rekonštrukciu predmetu nájmu, respektíve jeho zhodnotenie...“, treba mať za to, že zo zmluvy vyplýva, že vôľa účastníkov smerovala k vylúčeniu aplikácie ustanovenia § 667 ods. 1 posledná veta OZ na ich právny vzťah. Ak je totiž v nájmovej zmluve uvedené, že nájomca nemá právo na náhradu zhodnotenia predmetu nájmu, ponúka sa z takéhoto dojednania aj možnosť záveru, že nájomca sa vzdal aj protihodnoty toho, o čo sa zvýšila hodnota prenajatej veci, ak sa vychádza z predpokladu, že pojem „zhodnotenie“ je významovo identický s pojmom „zvýšenie hodnoty“. Preto treba pripustiť možnosť, že účastníci v nájmovej zmluve vyjadrili zhodnú vôľu v tom zmysle, že po skončení nájmovej zmluvy nebude nájomca požadovať protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota prenajatej veci (Ro NS ČR z 30.05.2007, sp. zn. 28 Cdo 1222/2007). Ako vyplýva z poslednej vety § 667 ods. 1 OZ, v prípade, ak prenajímateľ síce dal predchádzajúci súhlas so zmenou prenajatej veci, ale nezaviazal sa na úhradu nákladov s tým spojených, má nájomca právo po skončení nájmu požadovať od prenajímateľa protihodnotu toho, o čo sa v dôsledku zmien zvýšila hodnota prenajatej veci. Toto právo môže nájomca uplatniť až po skončení nájmu. Z citovaného ustanovenia možno vyvodíť, že ak sa nájomca nedohodne do skončenia nájmu s prenajímateľom inak, vznikne mu prvým dňom po jeho skončení právo požadovať od prenajímateľa úhradu nákladov vynaložených na zhodnotenie veci, ktoré boli vykonané s jeho súhlasom. Toto právo má nájomca i v prípade, že nájmová zmluva na to vôbec nepamätá (napr. zodpovedajúcim znížením nájmovej zmluvy), prípadne ho dokonca vylučuje (napr. je v nájmovej zmluve výslovne stanovené, že stavebné úpravy v byte prebiehajú výlučne na náklady nájomcu). Výšku uvedenej náhrady nemožno stotožňovať so sumou, ktorú nájomca za zmeny skutočne minul. Od prenajímateľa sa totiž nájomca môže odôvodnene domáhať zaplatenia iba toho, o čo sa v

dôsledku vykonaných zmien zvýšila hodnota prenajatej veci. Hodnota veci sa stanovuje nie ku dňu ukončenia zmien, ale ku dňu skončenia nájmu. Podľa ust. § 667 ods. 1 štvrtej vety OZ môže nájomca požadovať od prenajímateľa len protihodnotu, o ktorú sa zvýšila hodnota prenajatej veci. Ide o prípad, keď prenajímateľ súhlasil s investíciami do prenajatej veci, ale nezaviazal sa k ich úhrade. Nárok nájomcu predstavuje samostatný občianskoprávny nárok, ktorý podlieha premlčaniu vo všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ (Ro NS ČR z 26.02.2004, sp. zn. 28 Cdo 314/2004). Ako uzavrel odvolací súd, strany sporu si v nájomnej zmluve nedojednali, že by sa nájomca (žalobca) vzdal práva na protihodnotu toho, o čo sa jeho pričinením zvýši hodnota prenajatej veci (§ 667 ods. 1 posledná veta OZ) v prípade vynaložených nákladov na rekonštrukciu. Dojednanie v čl. III bod 6. o tom, že nájomca bude na vlastné náklady zabezpečovať a znášať všetky opravy, údržbu, servis predmetu nájmu a zákonom predpísané revízie, nie je dojednaním, ktoré by automaticky vylučovalo možnosť nájomcu (žalobcu) uplatniť si voči prenajímateľovi (žalovanému) nárok podľa poslednej vety ust. § 667 ods. 1 OZ. V nájomnej zmluve sa nájomca (žalobca) takéhoto svojho nároku výslovne nevzdal. Taktiež v Protokole k nájomnej zmluve nedošlo k dojednaniu o vzdaní sa takéhoto práva nájomcu (žalobcu). Keďže sa v protokole prenajímateľ (žalovaný) zaviazal k úhrade rozdielu medzi obstarávacou cenou a opravkami v prospech nájomcu (žalobcu) len v prípade, ak k ukončeniu nájomného vzťahu dôjde z jeho strany, nemá žalobca nárok na úhradu nákladov vynaložených na výmenu (rekonštrukciu) baru a jeho príslušenstva. Má však nárok požadovať po skončení nájmu protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota veci.

6. Po vrátení veci sa súd prvého stupňa už nezaoberal danosťou nároku vzhľadom na vyčerpané právne posúdenie tohto nároku Krajským súdom v Nitre a vyslovením záväzného právneho názoru, že tento nárok žalobcu je daný. Zaoberal sa už preto len výškou tohto nároku.

7. Súd prvého stupňa nariadil pojednávanie, na ktorom žalobca uviedol, že v lehote 30 dní navrhne znalecké dokazovanie. Následne podaním doručeným súdu dňa 09.02.2015 navrhol, aby súd ustanovil znalca z odboru starožitnosti, odvetvie nábytok, prípadne z iného vhodného odboru a odvetvia, a to za účelom určenia zostatkovej ceny barového pultu nachádzajúceho sa v priestoroch žalovaného ku dňu skončenia nájmu, t. j. 31.05.2011. Následne súd Uznesením č. k. 7C/307/2012 - 99 zo dňa 25.03.2015 ustanovil znalkyňu PhDr. Beatu Felovú, znalkyňu z odboru starožitnosti, odvetvia nábytok. Keďže táto odmietla vykonať znalecké dokazovanie, súd Uznesením č. k. 7C/307/2012 - 113 zo dňa 11.09.2015 ustanovil znalca z odboru bytové zariadenia, odvetvie: nábytok sektorový a kancelársky, Ing. Juraja Solčanského. Dňa 23.05.2016 predložil súdu Znalecký posudok č. 10/2015 zo dňa 19.05.2016, v ktorého závere uviedol, že zostatková hodnota určených hnutelých vecí k dátumu ukončenia nájmu (31.05.2011) je 8.505,23 eura (bez DPH).

8. Po doručení znaleckého posudku stranám sporu žalovaný namietol, že posudok je pre spor nepoužiteľný, keďže ním nie je určené, o čo sa zvýšila hodnota predmetu nájmu - nehnuteľnosti, ale je ním určená iba hodnota barového pultu ako hnutelnej veci. Uvedené je nedostačujúce a nič nepreukazujúce vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre. Zároveň uviedol, že ak je barový pult hnutelnou vecou (ako uviedol znalec v znaleckom posudku), potom v nájomnej zmluve bolo ohľadne hnutelých vecí dohodnuté, že nájomca má právo na vrátenie hnutelnej veci rovnakého druhu prípadne ekvivaletnú peňažnú náhradu, avšak len v prípade ukončenia nájmu zo strany prenajímateľa. Keďže k ukončeniu nájmu došlo zo strany nájomcu, tento nárok nájomca (žalobca) podľa žalovaného nemá. Následne súd predvolal strany sporu na pojednávanie na deň 21.11.2017. Na pojednávaní právny zástupca žalobcu uviedol, že podľa neho bola znalcovi nesprávne zadaná úloha, pretože predmetom dokazovania malo byť zistenie, o koľko sa zhodnotil predmet nájmu a nie určenie zostatkovej hodnoty barového pultu. Právny zástupca žalovaného argumentoval tým, že súd by sa mal vysporiadať najprv s otázkou, či barový pult je alebo nie je huteľná vec. Zároveň predložil prílohu č. 1 k nájomnej zmluve - zoznam huteľných vecí, kde je uvedené: barové zápultie, barové zápultie - skrinka č. 1, barové zápultie - skrinka č. 2, barové zápultie - skrinka č. 2, barové zápultie - skrinka č. 3, barové zápultie - skrinka č. 3, barový pult, pódium - barové. Právny zástupca žalobcu poukázal na záväzný právny názor odvolacieho súdu a uviedol, že má za to, že barový pult nemožno vnímať ako samostatnú huteľnú vec, keďže je vyrobený „na mieru“ iba pre účely prenajatých priestorov a bol jeho súčasťou.

9. Následne súd listom zo dňa 04.12.2017 vyzval Ing. Juraja Solčanského, aby zaslal písomné stanovisko, či je oprávnený doplniť znalecký posudok, teda stanoviť, o čo sa zvýšila hodnota veci - predmetu nájmu v súvislosti s rekonštrukciou barového pultu, prípadne túto hodnotu ustáliť za pomoci konzultanta, alebo či je potrebné v danej veci ustanoviť iného znalca. Znalec reagoval listom zo dňa 04.12.2012, v ktorom uviedol, že je oprávnený doplniť znalecký posudok a nepotrebuje žiadneho konzultanta a nie je potrebné osloviť iného znalca.

10. Dňa 19.12.2018 bolo súdu doručené doplnenie Znaleckého posudku č. 10/2015, v ktorého závere znalec Ing. Juraj Solčanský uviedol, že zostatková hodnota určených hnutelných vecí k dátumu ukončenia nájmu (31.05.2011) bola 8.505,23 eura a zostatková hodnota zariadenia zodpovedá zhodnoteniu predmetu nájmu (do ktorého patrili i hnutelné veci - Zmluva č. 42/2007-NR, článok III. odstavec 1.5) ku dňu ukončenia nájmu.

11. Po doručení doplnenia znaleckého posudku stranám žalovaný vo vyjadrení zo dňa 08.02.2019 uviedol, že predmetom nájmu boli nehnuteľnosti - nebytové priestory a znalec, ktorý vyhotovil znalecký posudok a jeho doplnenie je znalcom z odboru bytové zariadenie, odvetvie nábytok, bytové doplnky; je teda znalcom hnutelných vecí. Zároveň opätovne uviedol, že podľa neho je barový pult hnutelnou vecou a poukázal na znalecký posudok, v ktorom znalec konštatuje, že ide o hnutelný majetok, keďže je možné s ním voľne manipulovať a nejde o zabudované hnutelné veci (ako napr. vstavané skrine alebo kuchynské linky - lebo nie je súčasťou nehnuteľnosti) a ďalej uvádza, že zariadenie sa skladá z viacerých samostatných prvkov (skriniek), ktoré je možné navzájom vymieňať, pridať ďalšie prvky (veci, prípadne použiť aj do iných priestorov a nové zariadenie nie je súčasťou nehnuteľnosti).

12. Súd následne vo veci vytýčil pojednávanie na deň 07.02.2020, na ktoré sa dostavili právni zástupcovia strán sporu. Právny zástupca žalobcu uviedol, že vykonaným znaleckým dokazovaním bola preukázaná výška nároku žalobcu, ktorý je v zmysle uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 29.01.2014 jednoznačne daný; spornou bola len výška tohto nároku. Vzhľadom na to, že znalec sa sám vyjadril, že je oprávnený určiť výšku zhodnotenia predmetu nájmu bol toho názoru, že bolo unesené dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu výšky nároku. Aj napriek uvedeným skutočnostiam podal súdu návrh na vykonanie dokazovania, a to znaleckého dokazovania a pre odstránenie akýchkoľvek pochybností ohľadom skutočnosti, či znalec, ktorý bol pribratý doposiaľ do konania bol oprávnený určiť zvýšenie hodnoty predmetu nájmu, žiadal aby bol do konania pribratý znalec z odvetvia týkajúceho sa ohodnotenia nehnuteľností a aby zodpovedal otázku, ako bola zvýšená hodnota predmetu nájmu v nadväznosti na osadenie, resp. inštaláciu barového pultu, ktorého sa predmet tohto konania týka, a ktorý je aj dostatočne špecifikovaný v znaleckom posudku a jeho doplnení, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Ak by súd potreboval presné znenie odboru aj odvetvia, z ktorého žiada znalca pribrať, požiadal súd o pridelenie krátkej lehoty, v rámci ktorej by zistil konkrétne odvetvie a odbor, z ktorého by mal byť pribratý znalec na zodpovedanie otázky, ktorá tvorí predmet tohto konania, a to zhodnotenie predmetu nájmu. Právny zástupca žalovaného uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom súdu, keďže z vykonaného dokazovania je zjavné, že barový pult je samostatná hnutelná vec a nie je súčasťou nehnuteľnosti. Toto tvrdenie opiera o závery znaleckého posudku č. 10/2015 v znení jeho doplnenia s tým, že kto iný ako znalec je kompetentný vyjadriť názor čo je a čo nie je hnutelnou vecou. Okrem toho to preukazuje aj nájomná zmluva uzavretá medzi stranami sporu, konkrétne príloha č. 1 tejto nájomnej zmluvy. V prípade, ak by sa predsa len vykonávalo znalecké dokazovanie ako ho navrhol právny zástupca žalobcu, doloží súdu dôkazy ohľadom kompenzačnej námietky. Následne súd pojednávanie odročil a uložil žalobcovi povinnosť predložiť súdu v lehote 2 mesiacov znalecký posudok na stanovenie hodnoty toho, o čo sa zvýšila hodnota predmetu nájmu podľa zmluvy o nájme nebytových priestorov č. 42/2007-NR zo dňa 29.03.2007 ku dňu ukončenia nájmu a zároveň žalovanému povinnosť poskytnúť žalobcovi a znalcovi potrebnú súčinnosť pre účely vyhotovenia znaleckého posudku.

13. Dňa 06.05.2020 doručil právny zástupca žalobcu súdu emailovou správou, v ktorej uviedol, že po prehodnotení vykonaného dokazovania nepristúpili k vyhotoveniu znaleckého posudku, keďže má za to, že doposiaľ vykonaným dokazovaním, berúc do úvahy aj vykonané znalecké dokazovanie, bolo zo strany žalobcu unesené dôkazné bremeno tak pokiaľ ide o danosť nároku podľa § 667 ods. 1 OZ ako aj vo výške nároku. Z uvedených dôvodov netrval na návrhu na vykonanie dokazovania - znaleckým posudkom. Na základe tejto skutočnosti súd požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Odbor znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti o posúdenie, či znalec Ing. Juraj Solčanský bol oprávnený vykonať znalecký úkon - doplnenie znaleckého posudku č. 10/2015, v ktorého závere uviedol, že zostatková hodnota určených hnutelných vecí k dátumu ukončenia nájmu (31.05.2011) bola 8.505,23 eura a zostatková hodnota zariadenia zodpovedá zhodnoteniu predmetu nájmu (do ktorého patrili i hnutelné veci - Zmluva č. 42/2007-NR, článok III. odstavec 1.5) ku dňu ukončenia nájmu.

14. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zaslalo na základe vyššie uvedenej žiadosti súdu stanovisko zo dňa 23.06.2020, v ktorom konštatovalo, že „Znalec Ing. Juraj Solčanský nebol príslušný na posudzovanie zvýšenia hodnoty predmetu nájmu - nehnuteľnosti.“

15. Následne súd vytýčil pojednávanie na deň 14.07.2020, kde dal stranám sporu priestor na záverečné reči. Právny zástupca žalobcu uviedol, že nárok ako aj výška nároku žalobcu je vykonaným dokazovaním preukázaná s poukazom na záväzný právny názor odvolacieho súdu v tejto veci, teda, že nárok žalobcu je v zmysle § 667 ods. 1 posledná veta OZ daný. Taktiež bola podľa jeho názoru preukázaná výška

nároku žalobcu. Právny zástupca žalovaného uviedol, že napriek vykonanému dokazovaniu podľa neho žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu ku skutočnostiam ktoré tvrdil, a to tak aj k skutkovým ako aj právnym tvrdeniam, a to ani s poukazom na právny názor odvolacieho súdu. Od rozhodnutia odvolacieho súdu sa preukázateľne zmenila dôkazná skutková ale aj právna kvalifikácia v uvedenej veci a má za to, že v tomto konkrétnom prípade nie je možné ani použiť ust. § 667 OZ.

16. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, vyjadreniami strán sporu v priebehu prvostupňového ako aj odvolacieho konania a s nasledovnými listinnými dôkazmi: Žaloba zo dňa 08.11.2011 (na č. l. 1-4), Predžalobná výzva zo dňa 15.06.2011 (na č. l. 5-6), Faktúra č. 2011155 zo dňa 06.05.2011 (na č. l. 8), Výpoveď k Nájomnej zmluve č. 42/2007-NR zo dňa 14.03.2011 (na č. l. 9), Protokol k Zmluve č. 42/2007-NR zo dňa 13.05.2008 (na č. l. 10), Zmluva č. 42/2007-NR zo dňa 29.03.2007 (na č. l. 11-16), Platobný rozkaz zo dňa 25.05.2012 (na č. l. 23), Odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 02.08.2012 (na č. l. 27-28), Výzva na zaplatenie zo dňa 26.07.2011 (na č. l. 30), Vyjadrenie žalovaného vo veci zo dňa 05.02.2013 (na č. l. 43-44), Rozsudok OS NR zo dňa 05.02.2013 (na č. l. 56-60), Odvolanie proti Rozsudku OS NR zo dňa 23.04.2013 (na č. l. 61-65), Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu zo dňa 30.07.2013 (na č. l. 72), Uznesenie KS NR zo dňa 29.01.2014 (na č. l. 76-84), Oznámenie zo dňa 24.11.2014 (na č. l. 94), Urgencia - odpoveď zo dňa 09.02.2015 (na č. l. 96), Výpis zo zoznamu znalcov MS SR zo dňa 23.03.2015 (na č. l. 98), Znalecký posudok č. 10/2015 zo dňa 19.05.2016 (na č. l. 122-141), Vyjadrenie vo veci zo dňa 14.11.2016 (na č. l. 150-151), Príloha č. 1 k nájomnej zmluve (na č. l. 159-160), Oprávnenie doplniť znalecký posudok zo dňa 04.12.2012 (na č. l. 167), Znalecký posudok doplnenie ZP 10/2015 č. 8/2018 zo dňa 15.12.2018 (na č. l. 184-192), Vyjadrenie k veci zo dňa 08.02.2019 (na č. l. 195-196), Vyjadrenie k veci zo dňa 15.01.2020 (na č. l. 239-240), Email PZ žalobcu zo dňa 07.05.2020 (na č. l. 252), Žiadosť o posúdenie znaleckého úkonu zo dňa 19.06.2020 (na č. l. 259-260), Stanovisko k príslušnosti znalcov zo dňa 23.06.2020 (na č. l. 263-265).

17. Podľa § 137 písm. a) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o splnení povinnosti.

18. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

19. Podľa § 207 ods. 1 CSP, ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca. Ak súd ustanovil viacerých znalcov, môžu vypracovať spoločný posudok.

20. Podľa § 207 ods. 2 CSP, v písomnom znaleckom posudku znalec odpovie na položené otázky; nevyjadruje sa k právnemu posúdeniu veci.

21. Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

22. Podľa § 215 ods. 2 CSP, skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

23. Podľa § 217 ods. 1 CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

24. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

25. Podľa § 119 ods. 1 OZ, veci sú hnutelné alebo nehnuteľné.

26. Podľa § 119 ods. 2 OZ, nehnuteľnosťami sú pozemky a stavby spojené so zemou pevným základom.

27. Podľa § 120 ods. 1 OZ, súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila.

28. Podľa § 121 ods. 1 OZ, príslušenstvom veci sú veci, ktoré patria vlastníkovi hlavnej veci a sú ním určené na to, aby sa s hlavnou vecou trvale užívali.

29. Podľa § 131 ods. 1 OZ, neoprávnený držiteľ je povinný vždy vydať vec vlastníkovi spolu s jej plodmi a úžitkami a nahradiť škodu, ktorá neoprávnenou držbou vznikla. Môže si odpočítať náklady potrebné pre údržbu a prevádzku veci.

30. Podľa § 574 ods. 2 OZ, dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti, je neplatná.

31. Podľa § 663 OZ, nájomnou zmluvou prenajímateľ prenecháva za odplatu nájomcovi vec, aby ju dočasne (v dojednanej dobe) užíval alebo z nej bral aj úžitky.

32. Podľa § 1 písm. a) zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoNNP“), tento zákon sa vzťahuje na nebytové priestory, ktorými sú miestnosti alebo súbory miestností, ktoré podľa rozhodnutia stavebného úradu sú určené na iné účely ako na bývanie; nebytovými priestormi nie sú príslušenstvo bytu ani spoločné priestory domu.

33. Podľa § 3 ods. 1 ZoNNP, prenajímateľ môže nebytový priestor prenechať na užívanie inému (ďalej len „nájomca“) zmluvou o nájme (ďalej len „zmluva“).

34. Podľa § 3 ods. 3 ZoNNP, zmluva musí mať písomnú formu a musí obsahovať predmet a účel nájmu, výšku a splatnosť nájomného a spôsob jeho platenia, a ak nejde o nájom na neurčitý čas, čas, na ktorý sa nájom uzaviera. Pri nebytových priestoroch v objektoch, s ktorými hospodári bytová organizácia založená národným výborom, možno zmluvu na určitý čas uzavrieť najdlhšie na dva roky, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak.4)

35. Podľa § 3 ods. 4 ZoNNP, ak zmluva neobsahuje náležitosti podľa odseku 3, je neplatná.

36. Podľa § 667 ods. 1 OZ, zmeny na veci je nájomca oprávnený vykonávať len so súhlasom prenajímateľa. Úhradu nákladov s tým spojených môže nájomca požadovať len v prípade, že sa na to prenajímateľ zaviazal. Ak zmluva neurčuje inak, je oprávnený požadovať úhradu nákladov až po ukončení nájmu po odpočítaní znehodnotenia zmien, ku ktorému v medziobdobí došlo v dôsledku užívania veci. Ak prenajímateľ dal súhlas so zmenou, ale nezaviazal sa na úhradu nákladov, môže nájomca požadovať po skončení nájmu protihodnotu toho, o čo sa zvýšila hodnota veci.

37. Podľa § 667 ods. 2 OZ, ak nájomca vykoná zmeny na veci bez súhlasu prenajímateľa, je povinný po skončení nájmu viesť vec na svoje náklady do pôvodného stavu. Ak v dôsledku vykonávaných zmien hrozí na veci prenajímateľovi značná škoda, je prenajímateľ oprávnený odstúpiť od zmluvy.

38. Podľa § 676 ods. 1 OZ, nájom sa skončí uplynutím doby, na ktorú sa dojednal, ak sa prenajímateľ nedohodne s nájomcom inak.

39. Podľa § 676 ods. 2 OZ, ak nájomca užíva veci aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodá návrh na vydanie veci alebo na vypratanie nehnuteľnosti na súde do 30 dní, obnovuje sa nájomná zmluva za tých istých podmienok, za akých bola dojednaná pôvodne. Nájom dojednaný na dobu dlhšiu ako rok sa obnovuje vždy na rok, nájom dojednaný na kratšiu dobu sa obnovuje na túto dobu.

40. Na základe vykonaného dokazovania a v zmysle citovaných ustanovení dospel súd k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť. Ako už uviedol súd vyššie, v priebehu odvolacieho konania Krajský súd v Nitre vyslovil záväzný právny názor o danosti nároku žalobcu podľa § 667 ods. 1 posledná veta OZ, na ktorý súd prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje a ktoré začlenil aj do odôvodnenia tohto rozsudku (viď ods. 5 odôvodnenia). Zo záverov odvolacieho súdu možno zároveň vyvodiť, že nárok žalobcu je daný ako nárok vyplývajúci z prenájmu nehnuteľnosti.

41. Pre účely posúdenia výšky nároku žalobcu sa súd najprv zaoberal otázkou, či barový pult je alebo nie je samostatnou hnutel'nou vecou alebo je súčasťou predmetu nájmu podľa nájomnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu, keďže táto otázka sa v priebehu konania v nadväznosti na vyhotovený znalecký posudok č. 10/2015 znalcom Ing. Jurajom Solčanským ukázala ako sporná. V prvom rade súd konštatuje, že posúdenie otázky, či určitá vec je vecou hnutel'nou alebo nehnuteľnou je otázkou právnou a nie faktickou, ktorú by bol oprávnený riešiť znalec. Vyplýva to najmä z ustanovenia § 119 OZ, ktorý je právnou normou upravujúcou kritériá pre posúdenie, či vec je hnutel'ná alebo nehnuteľná; nejde teda o otázku skutkovú ale o otázku právnou, ktorú je oprávnený riešiť iba súd. V tejto súvislosti súd poukazuje na ust. § 207 ods. 2 CSP, podľa ktorého znalec v písomnom znaleckom posudku odpovie na položené otázky; nevyjadruje sa k právnemu posúdeniu veci. Pokiaľ sa teda znalec Ing. Juraj Solčanský v znaleckom posudku vyhotovenom v konaní (č. 10/2015) vyjadroval k právnej otázke - hodnotil, či barový pult, prípadne jeho súčasti sú hnutel'nou vecou alebo súčasťou nehnuteľnosti, súd na tieto hodnotenia neprihliadal, keďže znalec ich nebol oprávnený riešiť.

42. Súd preto sám posudzoval, či barový pult, od ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok je samostatnou hnutel'nou vecou alebo súčasťou predmetu nájmu - nehnuteľnosti. Z nájomnej zmluvy č. 42/2007-NR vyplýva, že predmetom nájmu neboli iba nehnuteľnosti - nebytové priestory špecifikované v Článku II. ods. 2 zmluvy, ale aj hnutel'né veci tvoriace prílohu č. 1 zmluvy podľa Článku II. ods. 6 zmluvy. Príloha č. 1 zmluvy bola súdu predložená žalovaným až na pojednávaní dňa 21.11.2017. Súčasťou týchto hnutel'ných vecí bolo aj barové zápultie, barové zápultie - skrinka č. 1, barové zápultie - skrinka č. 2, barové zápultie - skrinka č. 2, barové zápultie - skrinka č. 3, barové zápultie - skrinka č. 3, barové zápultie - skrinka č. 3, barový pult, pódium - barové. Ako však vyplýva z vyjadrení strán sporu, z dôvodu značného opotrebenia bolo celé toto zariadenie z prenajatej nehnuteľnosti odstránené a bolo nahradené novým barovým zariadením, vyhotoveným na mieru. Nulová hodnota týchto pôvodných hnutel'ných vecí tiež vyplýva z Protokolu k Zmluve č. 42/2007-NR zo dňa 13.05.2008 (na č. I. 10). Súd preto neprihliadal na tieto veci, keďže tieto prestali byť predmetom nájmu ešte pred jeho skončením a vo vzťahu k novej veci, ktorá je predmetom tohto sporu (nový barový pult a jeho súčasti) prichádzali do úvahy dve možnosti:

a) pokiaľ sa nová vec stala súčasťou nehnuteľnosti - nebytových priestorov, stala sa aj predmetom nájmu;

b) pokiaľ nová vec bola hnutel'nou vecou, tak tu prichádzali do úvahy tiež dve možnosti:

i. buď sa stala predmetom tej istej nájomnej zmluvy v zmysle Protokolu k Zmluve č. 42/2007-NR zo dňa 13.05.2008; alebo

ii. sa stala predmetom iného právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným (napr. ústnej nájomnej zmluvy alebo zmluvy o výpožičke, atď.).

43. Súd, po vyhodnotení vyjadrení strán sporu a preskúmaní listinných dôkazov - fotografií barového pultu a jeho súčastí v nebytových priestoroch dospel k záveru, že v prípade nového barového pultu a jeho súčastí nešlo o samostatnú hnutelnú vec, ale išlo o súčasť nebytového priestoru ako je vymedzený v Článku III. ods. 2 zmluvy o nájme. Najmä z fotografií (na č. l. 132 - 140) je zrejmé, že nábytok barového pultu je vyrobený „na mieru“ a je prispôsobený nebytovému priestoru (napr. stĺpy sú obložené drevenými časťami nábytku presne podľa rozmerov stĺpov, skrine sú v rozmeroch presne od podlahy po strop; niektoré časti sú vyrobené presne podľa reštauračného zariadenia - napr. box s drezom; obklad je vyhotovený presne podľa stropu priestoru, atď.). V zmysle § 120 ods. 1 OZ je súčasťou veci všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. S prihliadnutím na toto ustanovenie je súd toho názoru, že nábytok (barový pult s jeho súčastami) bol vyrobený presne na účely a potreby nebytového priestoru, a preto je súčasťou nehnuteľnosti. Hoci by sa po jeho rozobratí mohli niektoré jeho súčasti použiť aj v iných priestoroch, došlo by tým k takej miere ich znehodnotenia, že by sa ich posudzovanie ako samostatných hnutelných vecí priečilo zmyslu ustanovenia § 120 ods. 1 OZ (napr. niektoré súčasti by boli úplne nepoužiteľné v iných priestoroch - obklad stropu alebo stĺpov). V tejto súvislosti súd poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/168/2018 zo dňa 20.12.2018, podľa ktorého „Právny inštitút súčasti veci vyjadruje skutočnosť, že predmetom právnych vzťahov sú aj hmotné predmety, ktoré sú vnútorne štruktúrované a tvorené relatívne samostatnými časťami, viac alebo menej vzájomne spojenými. Okolnosť, či ide o samostatnú vec alebo o súčasť veci hlavnej závisí na ich vzájomnej spätosti a na miere ich oddeliteľnosti. Miera spätosti (súdržiteľnosti) sa posudzuje podľa povahy tej veci, ktorá je považovaná za vec podstatnejšiu (určujúcu), a teda vo vzťahu viacerých vecí za vec hlavnú a sleduje spojenie vecí predovšetkým vo fyzickom (technickom) a funkčnom zmysle. Od vlastností veci hlavnej sa potom odvíja záver, či iná relatívne samostatná vec k nej patrí natoľko neoddeliteľne, že už nemôže byť považovaná za odlišnú vec. Definícii súčasti veci potom vyhovujú tie prípady, kedy oddelenie (od priamych zásahov do hmotnej podstaty veci po zásahy, ktoré neničia jej podstatu) znamená pre vec hlavnú ujmu na jej hodnote. Znehodnotenie potom nemusí spočívať len v strate peňažnej hodnoty, ale môže ísť aj o znehodnotenie funkčné, estetické, či iné. Znehodnotením sa teda rozumie každý stav, kedy hlavná vec v porovnaní so stavom pred oddelením jej súčasti slúži svojmu pôvodnému účelu menej kvalitne alebo mu nemôže slúžiť už vôbec.“ ako aj na Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/3/2014 zo dňa 29.01.2015, podľa ktorého: „Podľa § 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.z.“), súčasťou vecí je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. Zákon v tomto ustanovení definuje pojem súčasť vecí a to tak, že súčasťou veci je všetko, čo k nej podľa jej povahy patrí a nemôže byť oddelené bez toho, že by sa tým vec znehodnotila. Zákon stavia samostatnosť veci vo vzťahu k inej veci na dvoch kritériách: a) na vzájomnej spolupatričnosti a b) na miere ich oddeliteľnosti. Prvé kritérium má subjektívnu povahu, lebo „to, čo k veci podľa jej povahy patrí“, sa určuje podľa ľudských zvyklostí, skúseností a noriem vzťahujúcich sa na konkrétnu vec. Miera spolupatričnosti sa potom posudzuje prostredníctvom povahy tej veci, ktorá sa považuje za podstatnejšiu vec, a teda vo vzťahu viacerých vecí za tzv. hlavnú vec. Zákonný text touto všeobecnou úpravou dáva priestor na individuálne posúdenie, aké vlastnosti vykazuje hlavná vec, aby z toho bolo možné vyvodiť, či iná, relatívne samostatná vec k nej „patrí“ natoľko neodmysliteľne, že sa už nemôže považovať za samostatnú vec. Druhé kritérium je viac objektívne a sleduje spojenie vecí predovšetkým vo fyzickom zmysle. Formulácia „nemôže byť oddelená bez toho, aby sa tým vec znehodnotila“ avšak nevyklučuje možnosť faktického oddelenia vecí. Oddelenie zahŕňa najrôznejšie spôsoby separácie; ako sú tie, s ktorými je spojený zásah do hmotnej podstaty veci, tak aj tie, ktoré do podstaty veci nezasahujú, resp. ktorými sú dotknuté len niektoré jej vedľajšie kvality. Vždy však predstavuje pre hlavnú vec (nie však pre oddeľovanú „súčasť“) „znehodnotenie“ v hodnotovom (cenovo vyjadriteľnom), kvalitatívnom, funkčnom, estetickom, príp. aj inom zmysle. Faktickým oddelením predchádzajúcej súčasti sa táto stáva samostatnou vecou a môže byť aj samostatným predmetom právnych vzťahov (porovnaj komentár k Občianskemu zákonníku Fekete www.epi.sk). Ak má ísť o súčasť veci, potom znaky funkčnej a fyzickej spojitosti s hlavnou vecou musia byť splnené kumulatívne (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 19. 07. 2004, sp. zn. 28Cdo/288/2004). Zákonná podmienka, že súčasťou veci je to, čo od nej nemožno oddeliť neznamená fyzickú neoddeliteľnosť súčasti, ale to, že súčasť nemožno oddeliť bez toho, aby sa vec neznehodnotila.“ Podľa kritérií na hodnotenie, či ide o súčasť veci, z citovanej judikatúry vyplýva, že tieto kritériá sú dané aj v prípade barového zariadenia v prejednávanej veci.

44. Vzhľadom na záver súdu o tom, že nový barový pult a jeho súčasti sú súčasťou nehnuteľnosti a na záver o tom, že nárok žalobcu na to, o čo sa zvýšila hodnota nehnuteľnosti je daný, súd

dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania výšky nároku. Ako súd konštatoval na pojednávaní pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania, znalecký posudok Ing. Juraja Solčanského č. 10/2015 nepovažoval za dôkaz, ktorý by preukazoval výšku nároku žalobcu vyplývajúceho z ust. § 667 ods. 1 OZ, keďže znalec v znaleckom posudku nehodnotil to, o čo sa zvýšila hodnota predmetu nájmu (nehnutelnosti - nebytového priestoru) ku dňu skončenia nájmu (oproti hodnote predmetu nájmu ku dňu začatia nájomného vzťahu), ale hodnotil iba hodnotu barového pultu ako nábytku, ktorý je súčasťou nehnuteľnosti. Zároveň, ako to vyplýva zo stanoviska Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, nebol oprávnený hodnotiť túto skutočnosť (o čo sa zvýšila hodnota predmetu nájmu - nehnuteľnosti), keďže nikdy nebol zapísaný ako znalec v odbore hodnotenia nehnuteľností. Súd preto nemohol brať do úvahy ako dôkaz dodatok k znaleckému posudku. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd poskytol žalobcovi priestor na doplnenie dokazovania, ktorým by preukázal uplatnený nárok, pričom žalobca najprv prejavil záujem o predloženie takéhoto dôkazu, ale neskôr si to rozmyslel a súdu oznámil, že vyhotovený znalecký posudok považuje za dostatočný a netrvá na ďalšom znaleckom dokazovaní. Za takejto situácie súd nemal inú možnosť, iba dospieť k záveru, že žalobca nepredložil súdu taký dôkaz, ktorý by preukazoval, že žalovaná suma (6.713,17 eura) zodpovedá tomu, o čo sa zvýšila hodnota nehnuteľnosti montážou barového nábytku do predmetu nájmu. Súd k tomu dodáva, že hodnota nehnuteľnosti sa môže odvíjať aj od hodnoty jej zariadenia, ktoré je jej súčasťou, ale nerastie automaticky o hodnotu investícií do tohto zariadenia (napr. cena bytu nestúpne automaticky o 10.000 eur len preto, že do bytu bola nainštalovaná kuchynská linka za obstarávaciu cenu 10.000 eur). Z uvedeného dôvodu posúdenie výšky nároku podľa § 667 ods. 1 OZ, ak predmetom nájmu je nehnuteľnosť, môže vykonať iba znalec z odboru hodnotenia nehnuteľností.

45. Napriek vyššie uvedenému záveru súd uvádza, že ak by sa aj barový nábytok posudzoval ako hnutelná vec, súd by musel žalobu zamietnuť. V prípade situácie uvedenej v ods. 42 písm. b) bod i. odôvodnenia tohto rozsudku, by sa nový barový pult považoval za hnutelnú vec - predmet nájmu podľa Prílohy č. 1, ktorá nahradila pôvodné hnutelné veci. Za predpokladu ukončenia nájmu by potom žalobca ako nájomca nemal nárok na vydanie týchto hnutelných vecí (lebo ich vlastníkom by bol žalovaný ako prenajímateľ) a zároveň by neprichádzalo do úvahy uplatňovanie si vydania vecí žalovaným (ako prenajímateľom) na súde v zmysle § 676 ods. 2 OZ, keďže nájomca (žalobcu) už tieto veci nemal v držbe (boli vrátené prenajímateľovi - žalovanému). V prípade druhej situácie, uvedenej v ods. 42 písm. b) bod i. odôvodnenia tohto rozsudku, ak by sa barový pult a príslušenstvo považovali za samostatné hnutelné veci, ktoré sa nestali súčasťou nájomnej zmluvy, ale išlo by o veci vo vlastníctve žalobcu (nájomcu), ktorý ich zakúpil do priestorov nájmu, tak by mal po skončení nájmu voči žalovanému nárok iba podľa iného právneho vzťahu (o ktorom súd nemal vedomosť) a ak by taký vzťah nebol dohodnutý, tak by mal žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v užívaní barového zariadenia voči žalovanému. Takýto nárok si však žalobca neuplatňoval a ani v konaní nepredkladal žiadne dôkazy (tento nárok by mohol zodpovedať sume za užívanie zariadenia a nie hodnote zariadenia ako ju uplatňoval žalobca).

46. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

47. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Pokiaľ ide o trovy konania, súd v danom prípade rozhodol o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP podľa zásady úspešnosti v spore. Keďže žalobca nebol úspešný v celom rozsahu, súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1 a 2 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody)

a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP). Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že (§ 365 ods. 1 CSP):

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo
- h) ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.